

[Anker Jørgensen.]

Det er noget, vi allerede har realiseret et stykke ad vejen; det er noget, vi forpligter os til at realisere i højere grad ved et medlemskab af EF.

Der har også været nævnt eksklusivbestemmelser, altså bestemmelser, der siger, at arbejdere, lønmodtagere på en virksomhed skal være medlem af en fagforening. Sådan noget er vist noget, man ikke kan få lov at bibeholde i EF, siges det. For det første er det værd at understrege, at dansk fagbevægelses store organisationsprocent primært er opnået ved en frivillig tilslutning. For det andet så kender vi til eksklusivbestemmelser i Danmark, selv om de ikke er særlig udbredt, men de kender den slags bestemmelser i højere grad i EF-landene, specielt i Tyskland, hvor disse eksklusivbestemmelser eksisterer og på visse områder er stærkere, end vi kender dem i Danmark. F. eks. er det ganske udbredt, at man som arbejder på en virksomhed ikke alene er forpligtet til at være organiseret ifølge overenskomsten mellem den faglige organisation og arbejdsgiversammenslutningen, men arbejdsgiveren har også påtaget sig at inddrage fagforeningskontingentet, på samme måde som det sker med kildeskat og sociale forsikringer. Selve systemet kan man diskutere, men det er forkert at hævde, at eksklusivbestemmelser ikke ville kunne fortsætte. Det kan de, og de kan udbygges, hvis der er ønske om det.

Det er også blevet sagt, at det jo er en privat- eller oven i købet monopolkapitalistisk verden, vi melder os ind i. Det er rigtigt, at det er en privatkapitalistisk struktur, vi har i EF-landene. Som bekendt har vi det også i Danmark, og det får vi jo ved andre lejligheder understreget meget stærkt af de samme kræfter, som nu siger, at sådan er EF.

Man siger også, at kommer vi ind i EF; så kan vi ikke socialisere. Lad mig bare drage et enkelt moment frem, som jeg mener ikke har været draget tilstrækkeligt frem i hele debatten om dette spørgsmål. Ser man på artikel 222 i Romtraktaten, ja, så står der — jeg har det ikke ordret, men så står der reelt dette — at EF-traktaten er neutral over for ejendomsforholdet. Det er altså med andre ord et forhold, som man ikke kan eller skal blande sig i. Må jeg i denne forbindelse sige

til dem, der synes, at den danske grundlov er åh, så ideel, at den danske grundlov taler jo i høj grad om den hellige ejendomsret, som er ukrænkelig, og som i hvert fald borgerlige politikere bruger som argument for, at så kan vi ikke gøre dit eller dat i socialistisk retning. Tænk bare på diskussionen om jordlovene. Kort sagt, EF-traktaten er mere neutral og mere åben over for de muligheder, der måtte være for at socialisere. Det sidste er simpelt hen et spørgsmål om vores egen vilje. Som bekendt har der ikke været så forfærdelig stærke ønsker i den danske befolkning derom.

Så siger man: ja men det har ikke noget med det at gøre, for det, det drejer sig om, det er styring af økonomien. Jeg vil gerne bakke op om bl. a. hr. Gert Petersen, der har sagt, at det er vældig vigtigt med styring af økonomien. Men for det første må man også her være klar på, at vi vel nok fra socialistisk hold ikke har sådan 100 pct. sikre forestillinger om, hvilke midler vi skal bringe i anvendelse for at styre økonomien. Det er ikke så forfærdelig mange midler, vi kan lægge til dem, som allerede eksisterer. Jeg mener, det er en ting, som skal underkastes en større videnskabelig, eller skal vi sige systematisk indsats fra socialistisk hold, for styringsprincippet af økonomi er noget, vi i høj grad skal interessere os for. Men er det ikke sådan, at selve det økonomiske samarbejde i EF i sig selv også er et stykke styring af økonomi? Alle bestræbelserne for en fælles valutapolitik, er det ikke, uden at det har noget med socialisme eller kapitalisme at gøre, simpelt hen et forsøg på at få styring på en faktor i den økonomiske politik?

Der er også blevet sagt noget om, at vi har internationale, multinationale selskaber, og nogle siger jo, at dem vil der komme flere af. Ja, jeg er ikke i tvivl om, at der vil komme flere af dem, hvad enten vi er medlem eller ikke er medlem af EF. Men er det ikke af værdi at huske, at netop i fællesskabet har man for første gang i historien interesseret sig for det problem, hvordan lønmodtageren kan få indflydelse og medbestemmelsesret på de virksomheder, som ikke er nationale, men netop er internationale eller multinationale? Er det ikke af interesse at vide, at netop for første gang står fagbevægelsen over for disse muligheder, at vi nu med